



Θεόφιλος |  
Μπασγιουράκης | Κείμενο

# Σέιχ Σου!

H

επόμενη

μέρα

Φωτ. A.Ρέκκας

**Σ**το ξεκίνημα της μέρας το πημερολόγιο δείχνει Κυριακή 6 Ιουλίου 1997. Μέσα σε μερικές ώρες ο υδράργυρος, απ' άκρο σ' άκρο στην Ελλάδα, αγγίζει και ξεπερνά τους 40ο C. Στο Καρά-Ντερέ της Δράμας, στα 1500 μέτρα, η φύση είναι πιο φιλική. Πανύψηλες ερυθρελάτες, οξιές και σπινδύδες παρεμβάλλονται σαν προστατευτική ασπίδα ανάμεσα σε μας και τον πόλιο.

Στο έδαφος κυριαρχεί υγρό, καταπράσινο χορτάρι, πηγές και ρυάκια. Είναι παράδοση να γεμίζουμε τα μπουκάλια μας στο "Στραβόρεμα" με παγωμένο, φυσικό νερό, πολύ πιο ευχάριστο από το νερό της Θεσσαλονίκης.

Το δειλινό μας βρίσκει στη Δράμα. Ένας καλός φίλος μας περιμένει για να μας προβάλλει slides από την περιοχή του.

Απομονωμένοι από εξωτερικά ερεθίσματα, τηλεόρασην και ειδήσεις, ξενινόμαστε για ώρα πολλή, συντροφιά με τον μαγικό κόσμο της φύσης.

Κάποια στιγμή εισβάλλει φουριόζος ένας γνωστός του φίλου μας. - Τα μάθατε; Καίγεται το Σέικ-Σου!

- Αποκλείεται, αντιδρώ αυθόρυμπα. Το Σέικ-Σου φλάσσεται σαν iερό κειμήλιο.
- Δυστυχώς καίγεται και μάλιστα σε μεγάλη έκταση, έρχεται σκληρή η απάντηση. Μια βαριά σιωπή πέφτει ανάμεσά μας. Το ενδιαφέρον

για την συνέχιση της προβολής εξανεμίζεται. Ξαφνικά δεν μας χωράει ο τόπος. Δεν μπορεί να καίγεται το Σέικ-Σου κι εμείς να παραμένουμε στη Δράμα. Είναι σαν να μαθαίνουμε, πως κάποιος δικός μας είναι στο νοσοκομείο κι εμείς να μην σπεύδουμε κοντά του.

αντικρύσουμε. Δεν μας εγκαταλείπουν ωστόσο κάποια ίχνη αισιοδοξίας. Πάντα οι άνθρωποι έχουν μια τάση να υπερβάλλουν, να καταστροφολογούν υπέρμετρα. Γιατί όχι και στην συγκεκριμένη περίπτωση;

Μια πελώρια κόκκινη ανταύγεια στον σκοτεινό ουρανό, είναι το πρώτο δυσοίωνο μήνυμα, η απάντηση στις αισιόδοξες σκέψεις μας. Ξαφνικά συνειδητοποιούμε, πως κάτω απ' αυτή την ανταύγεια καίγεται το Σεικ Σου.

Κατηφορίζουμε προς το Πανόραμα. Κάθε στροφή μας φέρνει πιο κοντά στην φοβερή καταστροφή. Η μακρινή ανταύγεια παίρνει πια τις συγκεκριμένες τραγικές διαστάσεις της. Τεράστιες φλόγες, σπρωγμένες απ' τον μανιασμένο βοριά, καταβροχθίζουν ό,τι βρίσκουν μπροστά τους.

Σ' όλη την περιοχή επικρατεί χάος. Εκατοντάδες άνθρωποι, αυτοκίνητα, περιπολικά, πυροσβεστικά οχήματα συνωστίζονται στον στενό δρόμο, που σκεδόν έχει κλείσει. Όλοι προσπαθούν να δουν όσο γίνεται περιοστέρα, να αποτυπώσουν για πάντα στην μνήμη τους, τις

τραγικές εικόνες. Καθένας μας εκείνες τις στιγμές είναι μάτια και συναισθήματα.

Πολλοί εκφράζουν μεγαλόφωνα τις σκέψεις τους, καταριούνται ό,τι έρχεται στο μαλάρι τους. Εμπροστές, πολιτεία, άνεμο, αρμόδιους, καθυστέρησης επέμβασης.



Φωτ. Α.Ρέκκας

Η φωτιά έχει ξεσπάσει. Για δυό μέρες θα καταστρέψει ό,τι βρίσκει μπροστά της.

## ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

**Τ**ελευταίες αγωνιώδεις στροφές πάνω από την λίμνη του Αγίου Βασιλείου. Το στομάκι είναι σφιγμένο, τα πρόσωπα σκυθρωπά δεν ξέρουμε τι θ'

Απέναντι το δάσος. Τόσες δε-  
καείς καμάρι της Θεσσα-  
λονίκης, διγοστεύει κάθε σπή-  
μι με δραματική ταχύτητα. Κι  
όλοι εμείς, μερικές εκατον-  
τάδες μέτρα μακριά του, πα-  
ρακολουθούμε απλά τον αφα-  
νισμό του, ανίσχυροι ή και  
ανίκανοι για οποιαδήποτε  
θοίθεια. Φεύγουμε απ' το  
Πανόραμα σαν κυνηγημένοι.

σα, να πονέσουμε όσο γίνεται  
περισσότερο.

## Η ΑΝΙΣΗ ΜΑΧΗ

**K**οντεύει δύο μετά τα  
μεσάνυχτα. Αυτοκίνη-  
τα πολλά εξακολου-  
θούν ν' ανεβαίνουν.  
Μερικές εκατοντάδες μέτρα  
μετά το ξενοδοχείο, ένα πυρο-

ρυφές του δάσους.

Κάποτε στο σημείο αυτό μα-  
ζεύαμε μαντάρια. Αύριο δεν  
ξέρουμε τι μπορεί να συμβεί.  
Ελπίζουμε όχι κάποια βίλα.

Ξαφνικά, ένα μικρό, φωτεινό  
σημαδάκι τρεμοπαίζει μέσα  
στο σκοτάδι. Παρατηρούμε  
προσεκτικότερα. Κι άλλες  
τέτοιες φωτεινές πηγές κά-  
νουν την εμφάνισή τους.



Φωτ. Α. Ρέκκας

Πυκνοί καπνοί έχουν καλύψει τον ουρανό του Σέιχ-Ζου.

Στον περιφερειακό δρόμο ή  
θέα είναι ανεμόδιστη, μπρο-  
στά στα μάτια μας προβάλλει  
η εικόνα της συνολικής κατα-  
στροφής. Δεκάδες αυτοκίνητα  
κι εδώ είναι σταματημένα κα-  
τά μήκος του δρόμου.

Συνεχίζουμε για το "Φιλίπ-  
πειο". Έχουμε την αίσθηση,  
πως είναι κρέος μας να βρε-  
θούμε κοντά στο δάσος, να  
νοιώσουμε την καυτή του ανά-

σθεστικό όχημα αποθαρρύνει  
την διέλευση. Δημιουργείται  
μποτιλιάρισμα, ούτε μπρος  
ούτε πίσω.

Γύρω μας παντού, καμένα  
δέντρα, η μυρωδιά τους, έντο-  
νη και απονικτική, γεμίζει  
την ατμόσφαιρα. Η φωτιά  
όμως έχει σθίσει. Η τουλά-  
χιστον έτσι φαίνεται. Βγαί-  
νουμε από το αυτοκίνητο και  
βαδίζουμε περίλυποι στις πα-

Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία.  
Είναι μικρές εστίες φωτιάς,  
που σιγοκαίνε ακόμα.

Με τον αέρα που φυσάει,  
είναι πολύ εύκολο ν' αναζω-  
πυρωθούν.

Ένα συναίσθημα δυνατού  
μίσους μας κυριεύει δια μιας.  
Είναι σαν να βλέπουμε μπρο-  
στά μας τα μικρά κεφάλια  
μιας πύρινης Λερναίας Ύδ-  
ρας, που πεισματικά επιζούν



Φωτ. Α. Ρέκκας

Η διέλευση έχει απαγορευθεί σε περαστικούς και θεατές.

και απειλούν να εξελιχθούν σε ολοκληρωμένο τέρας.

Τρέχουμε προς το αυτοκίνητο. Είκοσι μπουκάλια νερό απ' το Καρά-Ντερέ είναι τα όπλα μας. Ορμάμε μέσ' το θεοσκότεινο δάσος, με κατεύθυνση της φωτεινές πηγές. Είναι πιο δύσκολα και πιο μακριά απ' όσο υπολογίζαμε, το σκοτάδι αλλοιώνει την αίσθηση της απόστασης. Πέφτουμε πάνω σ' αιχμηρά καμένα κλαδιά, κατάμαυρους σωρούς στάχτης με υψηλή θερμότητα.

Ποιος υπολογίζει όμως κάψιμο ή μαυρισμένα παντελόνια. Ούτε και το βαθύ σκίσιμο στο πόδι ή το αίμα που τρέκει, φαίνεται να μας επηρεάζει. Είναι η ελάχιστη συμμετοχή μας στην αγωνία του δάσους. Άλλωστε ο εχθρός ειν' εκεί, μπροστά μας, θεριεύει όλο και περισσότερο, καθώς πλησιάζουμε. Αφού κατάφερε να

εξαπατήσει τόσες ώρες αεροπλάνα και πυροσβέστες, είναι έτοιμος να συνεχίσει το ύπουλο έργο του, να κάψει ό, πι απέμεινε.

Ανοίγουν τα πρώτα μπουκάλια, το νερό απ' το Καρά-Ντερέ ξεχύνεται ανυπόμονα, παίρνει μικρή εκδίκηση για το καμένο αδελφικό δάσος. Φαίνεται όμως, πώς οι εσπίες φωτιάς δεν έχουν τελειωμό. Κάθε τόσο ανακαλύπτουμε και καινούργιες, πίσω από κορμούς, μέσα σε καντάκια, κάτω από σωρούς κλαδιών.

Το νερό τελειώνει, οι φλόγες επιμένουν, ο ανεφοδιασμός είναι χρονοθόρος. Ένας μεγάλος κορμός καίει ανεμόδιστα σε μια δύσβατη πλαγιά προς την πλευρά του Ασβεστοκωφάριου. Πλησιάζουμε με μεγάλη δυσκολία, το έδαφος είναι επικλινές και επικίνδυνο. Μένουν τρία πολύ-

τιμα μπουκάλια ακόμα.

Επιστρατεύουμε όλη την εμπειρία των προηγούμενων ωρών.

Μάταιος κόπος. Το νερό εξαπίνεται αστραπαία πάνω στην τεράστια, ολοζώνταν θράκα με ελάχιστα αποτέλεσματα.

Επιστρέφουμε νικημένοι με τα άδεια μπουκάλια στα χέρια. Καθώς φτιάνουμε στο τέρμα της ανηφόρας, ένα πυροσβεστικό όχημα φαίνεται να πλησιάζει. Του δείχνουμε την κατεύθυνση του φλεγόμενου κορμού. Δεν υπάρχει δρόμος, το έδαφος είναι δύσβατο και απότομο. Κάνουν οι πυροσβέστες μια φιλότιμη προσπάθεια. Το νερό της μάνικας πέφτει με ορμή πάνω στις κορφές των πεύκων, τουλάχιστον 50 μέτρα μακριά απ' την εστία της φωτιάς. Κάπι πάω να πω αλλά ο πυροσβέστης με προλαβαίνει:

- Οπως βλέπεις, δεν γίνεται τίποτε. Τώρα τη νύχτα, κάποια σημεία του δάσους είναι καταδικασμένα.

Ναι, το καταλαβαίνω, έχει δίκιο ο πυροσβέστης. Δεν πετούν αεροπλάνα τη νύχτα, τα πυροσβεστικά οχήματα δεν μπορούν να φτάσουν παντού. Η κρατική μποχανή, εξουθενωμένη απ' τις κοινότοπες και μακροσκελείς δηλώσεις των προηγούμενων ωρών, αναπαύεται. Το ίδιο και οι αρχηγοί των πολιτικών σχηματισμών. Ξαφνικά ανακάλυψαν τις αδυναμίες του συστήματος, καταλόγισαν όλες τις ευθύνες στους άλλους και τώρα αναπαύονται κι αυτοί, ήσυχοι με την "συννείδοσή" τους, ότι επιέλεσαν το καθήκον τους. Έχουν κάθε δικαίωμα να ξεκουραστούν οι ταγοί μας, οι άνθρωποι που

ρυθμίζουν τις τύχες αυτού του τόπου. Άλλωστε την άλλη μέρα πρέπει να 'ναι φρέσκοι και φωτογενείς, για νέες δηλώσεις μπροστά στις κάμερες.

## ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

**Σ**την Καβάλα, όπου μεγάλωσα, γνώρισα το περιαστικό της πευκοδάσος και την δομή του από πολύ μικρή πλικία. Την εποχή εκείνη το ξύλο αποτελούσε το βασικό μέσο θέρμανσης και σε μεγάλο βαθμό, παρασκευής φαγητού. Πολλοί περίοικοι προμηθεύονταν από το δάσος τα προσανάμματα της χρονιάς, ξερόκλαδα, κουκουνάρες και φρύγανα. Αυτή η συστηματική συλλογή των ξερών στοικείων

είχε για το δάσος πολύ ευνοϊκή επίδραση.

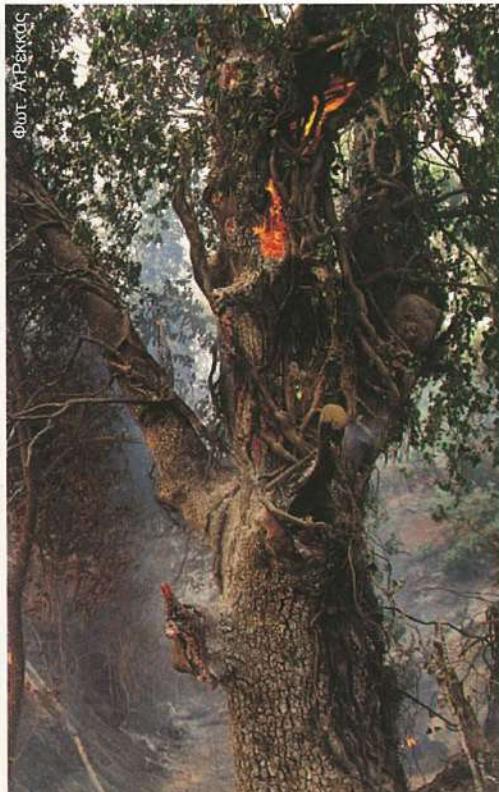
Το διατηρούσε πεντακάθαρο, βατό και με άριστη αισθητική εμφάνιση, το απάλλασσε από εστίες μόλυνσης ξερών στοικείων που σάπιζαν και κυρίως ελαχιστοποιούσε κάθε πιθανότητα ανάφλεξης ή εξάπλωσης της φωτιάς.

Δεν ξέρω ποια ακριβώς κατάσταση επικρατεί τώρα, μετά από τόσα χρόνια. Ισως η μεταβολή των βιοτικών συνθηκών να αποξένωσε τους ανθρώπους από την μακρόχρονη, εμπειρική φροντίδα τους για το δάσος.

Μήπως όμως μπορούμε να θγάλουμε κάποια χρήσιμα συμπεράσματα από την συμπεριφορά των παλιών Καβαλιών; Κάπου άκουσα τώρα τελευταία, όπι τα πευκοδάσον της Γαλλίας καθαρίζονται συ-

Μοναχική ανθρώπινη παρουσία μέσα στην μαυρίλα.

Οι φλόγες βρήκαν τροφή στον γέρικο κορμό, ενώ ο κισσός ελάχιστα επηρεάστηκε.





Φωτ. Α. Καλαϊδάζη

### Σέιχ - Σου, η νέα πραγματικότητα.

σπηματικά, απομακρύνονται κατά το δυνατόν όλα εκείνα τα εύφλεκτα στοιχεία, που ευθύνονται για την επέκταση της φωτιάς.

Προκύπτει λοιπόν αβίαστα η πρώτη μας πρόταση:  
Τα Δασαρχεία όλης της χώρας αναλαμβάνουν με υποστήριξη του Υπουργείου Γεωργίας, μια σταυροφορία ενημέρωσης και ενεργοποίησης της τοπικής αυτοδιοίκησης, φορέων, συλλόγων, ευαισθητοποιημένων πολιτών. Δημιουργούνται κέντρα εγγραφής εθελοντών και συγκροτούνται οι πρώτες οργανωμένες εθελοντικές ομάδες. Λίγες στην αρχή, περισσότερες αργότερα. Τίποτε σπουδαίο δεν γίνεται από την μια μέρα στην άλλη. Οι πρώτες ομάδες ζεκινούν την επιχείρηση απαλλαγής των δασών από εύφλεκτα υλικά. Μαζί

τους και δασικοί υπάλληλοι, βοηθούν και συντονίζουν το όλο έργο, που καθηερώνεται σαν μόνιμος θεσμός, αόριστης χρονικής διάρκειας. Επιπέλους ο πολίτης πρέπει να αναλάβει ένα μέρος της ευθύνης για την σωτηρία αυτού του τόπου. Πιστεύετε, ότι λείπουν τα ευαισθητοποιημένα άτομα στην Ελλάδα; Όχι. Χρειάζονται απλά συντονισμό και καθοδήγηση.

Ας δούμε ποια θα πάντα τα αποτελέσματα μιας τέτοιας πανελλήνιας κινητοποίησης.

1. Τα δάση θα απαλλάσσονται συστηματικά, χρόνο με το χρόνο, από όλα αυτά τα ξερά υλικά, που υποβοηθούν σε μεγάλο βαθμό την ανεξέλεγκτη εξάπλωση της φωτιάς.

2. Θα ενισχύετο το συναίσθημα ευθύνης αλλά και συλλογικότητας των πολιτών απέναντι στον κοινό κίνδυνο.

Επιπέλους οι Έλληνες πρέπει να αποβάλουν τον ατομικισμό τους.

3. Οι παιδικές πλικίες θα ευαισθητοποιούντο από πολύ νωρίς στην προστασία αυτού του τόσο πολύτιμου αγαθού και θα αποκτούσαν αβίαστα αυτήν την τόσο απαραίτητη παιδεία.

4. Οι άνθρωποι θα συνίθιζαν να έρχονται σε συχνότερην επαφή με το φυσικό περιβάλλον, κάπι που, εκτός των άλλων, θα είχε ευνοϊκή επίδραση στην ατομική φυσική τους κατάσταση και υγεία.

5. Θα προέκυπτε τέλος και ένα πρακτικό αποτέλεσμα για όσους έχουν τzάκια ή ψωσταριές, αφού θα μπορούσαν να αξιοποιούν την δωρεάν καύσιμη ύλη που θα συνέλεγαν. Επιτρέψτε μου στο σημείο αυτό, να σας διηγηθώ ένα μικρό περιστατικό, που μου

συνέβη πέντε περίπου χρόνια πριν στο δάσος Σειχ Σου.

Εδώ και αρκετά χρόνια συνήθιζα και συνθήτιζα να μαζεύω ξερόκλαδα, κάθε φορά που επισκέπτομαι το δάσος.

Εκείνο το καλοκαιριάτικο πρωινό της Κυριακής βρεθήκαμε σε κάποιο σημείο του δάσους με πολλά ξερόκλαδα. Ένας δασικός δρόμος περνούσε από κει δίπλα, έφερα δοιούν κοντά το αυτοκίνητο και με μεγάλη όρεξη αρκίσαμε να μαζεύουμε ξερόκλαδα, ιδανικά για το ιακί. Κάποια απ' αυτά πάντα ιδιαίτερα χοντρά και γερά κι πάντα απαραίτητο ένα μικρό πριόνι που είχα μαζί μου.

Κάποια στιγμή δύο περιπατέτες φάνηκαν να έρχονται προς το μέρος μας. Όταν πλησίασαν, σταματήσαμε, για να τους καλημερίσουμε. Αυτή για καλημέρα, εισπράξαμε βλοσυρά πρόσωπα και

απρεπή συμπεριφορά.

- Τι κάνετε εσείς εδώ; Βρυχήθηκε ο μεγαλύτερος.

- Όπως βλέπετε, μαζεύουμε ξερόκλαδα, του απάντησα.

- Δηλαδή καταστρέφετε το δάσος, συνέχισε ο άλλος στον ίδιο οργισμένο τόνο. Πάρε τον αριθμό του αυτοκινήτου και τα στοιχεία τους, πρόσταξε τον νεότερο.

Επιστρατεύοντας όλα τα αποθέματα της εξαντλούμενης υπομονής μου, ρώτησα τον αρχηγό της επικείρωσης.

- Μήπως μπορείτε να μου πείτε την ιδιότητά σας; Πρέπει να ξέρω σε ποιον θα δώσω τα στοιχεία μου.

Μου 'ριξε μια ακατάδεκτη ματιά.

- Ομάδα περιφρούρων του δάσους. Δώσε μου τώρα τα στοιχεία σου.

Άθελά μου χαρογέλασα.

- Με μεγάλη μου ευχαρίστηση θα παραστώ μαζί σας στην

αίθουσα του Δικαστηρίου, αγαπητέ κύριε. Τόσο εγώ, όσο και οι υπόλοιποι παριστάμενοι θα έχουμε την τύχη να απολαύσουμε τις επιστημονικές σας Δασοπονικές γνώσεις και βέβαια την λογική και ευφυΐα σας.

- Τι εννοείς; με ρώτησε βλοσυρά.

- Τι να εννοώ άνθρωπε μου; Δεν βλέπεις, ότι μαζεύω ξερόκλαδα; Δεν καταλαβαίνεις ότι απαλλάσσω το δάσος απ' αυτό ακριβώς που κινδυνεύει; Μακάρι μερικές χιλιάδες ακόμα να έκαναν αυτό που κάνω εγώ.

Με κοπούσε με έκπληξη. Δεν μπορούσε νιώθει να πιστέψει, ότι είχα δίκιο.

- Τελοσπάντων, μάζευε τα και δίνε του.

- Όχι πριν τελειώσω τη δουλειά μου, του είπα ευχάριστα.

- Πάμε να φύγουμε, πρόσταξε τον νεότερο, που με το χαρτί

To άλλοτε καταπράσινο δάσος του Σειχ - Σου έχει μεταβληθεί σε άψυχα κομμάτια κορμών.

Φωτ. A.Ρέκκας





Φωτ. Σ. Μητρούλης

Το Δασαρχείο Θεσσαλονίκης έχει ήδη ξεκινήσει έργα σπήριξης του εδάφους.

και το μολύβι στο χέρι, κοίταζε αμήκανα μια τον ένα και μια τον άλλο.

Ποτέ δεν κατάλαβα, ποιος και τι ειδους αρμοδιότητες είχε εκχωρίσει σ' εκείνους τους δύο άσκετους και άξεστους.

Η δεύτερη πρόταση του περιοδικού μας είναι πολύ σοβαρότερη και απευθύνεται σε υψηλά ιστάμενους απόδεκτες. Υπουργό Γεωργίας - Εθνικής Αμύνης και κατ' επέκταση Υπουργικό Συμβούλιο και Πρωθυπουργό. Είναι απλή σαν σύλληψη, δύσκολη σαν οργάνωση και εκτέλεση, διγότερο δαπανηρή από την προμήθεια πανάκριβων πυροσβεστικών αεροσκαφών και σήγουρα πολύ αποτελεσματική στον τομέα, που κατ' εξοχήν πάσχουμε, την ΠΡΟΛΗΨΗ. Σύμφωνα με την πρόταση αυτή, αξιολογούνται αρχικά οι δασικές εκτάσεις της χώρας,

ανάλογα με τον βαθμό επικινδυνότητας που παρουσιάζουν. Στην συνέχεια χωρίζονται σε τομείς ευθύνης και η φύλαξη τους ανατίθεται για το κρίσιμο διάστημα κάθε χρόνου (Ιούνιος-Αύγουστος), στο Στράτευμα. Οι περιπολίες ασκούνται σε 24ωρη βάση, με Σκέδιο που είναι άκρως απόρρητο. Έτσι ποτέ κανείς δεν θα μπορεί να ξέρει ί να προβλέψει την πιθανότητα συνάντησής του με πάνοπλους στρατιώτες, που θα έχουν αυξημένες αρμοδιότητες. Γιατί δυστυχώς οι εμπροστές του δασικού μας πλούτου, έχουν εξελιχθεί σ' ένα φοβερό και ύπουλο εκθρό της χώρας και σαν τέτοιοι πρέπει να αντιμετωπισθούν. Παράλληλα τα Μ.Μ.Ε. αναλαμβάνουν να δώσουν ευρύτατη δημοσιότητα σ' αυτό το έκτατο μέτρο. Ποιος σ' αλήθεια πιστεύει, ότι οι επίδοξοι

εμπροστές θα εξακολουθούσαν να κινούνται με την ίδια άνεση στα δάση της χώρας;

Αν μάλιστα με μια αλλαγή της ποινικής νομοθεσίας, οι ποινές που θα προβλέπονταν γι' αυτούς θα ήταν πραγματικά εξοντωτικές;

Ξέρω, ότι θα υπάρξουν ενδεχομένως από κάποιους ποικίλες ενστάσεις και αντιδράσεις σ' αυτή την πρόταση, που μπορεί να θεωρηθεί ακραία και ανεφάρμοστη. Μήπως ο κίνδυνος και οι καταστροφές, που εδώ και μια 20ετία υφίσταται η πατρίδα μας, δεν είναι ακραίες;

Και επί τέλους, δεν ήρθε πα πώρα ν' αντιμετωπίσει η κρατική εξουσία με στιβαρό χέρι αυτήν την χούφτα εγκληματών, που κάθε χρόνο καταστρέφουν συστηματικά την πολύτιμη φυσική μας κληρονομιά;

Ποιο θα είναι το μέλλον και οι προοπτικές αυτού του τόπου μετά από 15-20 χρόνια, αν συνεχισθεί αυτή η απαράδεκτη κατάσταση;

Ποιος αρμόδιος μπορεί ν' αναλάβει την φοβερή ευθύνη ν' απαντήσει αυτά τα αμείλικτα ερωτήματα; Και ποιος είναι σε θέση τόσο ανέμελα και ανεύθυνα να πάζει με τις τύχες και να εμπαίξει τις προσδοκίες των νέων παιδιών κυρίως, για μια καλύτερη ποιότητα ζωής στην πατρίδα τους;

Προκαλώ απ' αυτές εδώ τις σελίδες κάθε κρατικό παράγοντα που αισθάνεται αρμόδιος, να απαντήσει αυτά τα ερωτήματα στην "Ανοικτή Γραμμή" του περιοδικού μας.

Εχει κάθε δικαίωμα να θεωρήσει τις προτάσεις μας ανεδαφικές ή δυσεφάρμοστες. Δεν μας ενδιαφέρει. Ταυτόχρονα όμως είναι υποχρεωμένος να καταθέσει και να τεκμηριώσει τις δικές του αποτελεσματικές και εφαρμόσιμες προτάσεις. Και αν αισθάνεται αδύναμος ή ανίκανος να ανταποκριθεί στον σοβαρότατο ρόλο του, ας παραιπθεί. Όλοι θα τον κειροκροτήσουμε για την ευθιξία του και θα κατανοήσουμε τους λόγους της παραίτησής του. Αυτό όμως που δεν μπορούμε πια να συγχωρίσουμε, τόσο εμείς όσο και τα εκατομμύρια των Ελλήνων, είναι η αδιαφορία και η αναποτελεσματικό-

τητα.

Αυτό που απαπούμε, με τον κατηγορηματικότερο τρόπο από τους εκάστοτε κυθερώντες, είναι να θέσουν τους εαυτούς τους και τα μέσα που διαθέτουν, πραγματικά στην υπηρεσία αυτής της χώρας και των κατοίκων της. Να βρουν μέχρι τον ερχόμενο Ιούνιο τους δικούς τους τρόπους προστασίας των δασών μας.

ληφθούν ποια πάντα η εικόνα του Σεικ Σου πριν από την αποφράδα ημέρα της 6ης Ιουλίου 1997, ας μας ζητήσουν να τους στείλουμε το προηγούμενο τεύχος του "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΟΣ". Θα αντικρίσουν εικόνες του δάσους ιστορικής πα αξίας, καθώς κι έναν χάρτη, που σε μικρό πια βαθμό υφίσταται σαν πραγματικότητα.

Αγαπητοί αναγνώστες του περιοδικού σ' όλη την Ελλάδα.

Συγχωρέστε μας, που σ' αυτό το δευτέρο αφιέρωμα για το Σεικ Σου δεν ξεκουράσαμε την ψυχή σας με τις ευχάριστες και ειδυλλιακές εικόνες του προηγούμενου.

Σιώκος μας πάντα να αφυπνίσουμε συνειδήσεις, μήπως και τεθεί κάποτε ένα τέρμα στην συνολική μακαριότητα, που μας έχει αποκοιμίσει.

Συγχωρέστε μας ακόμη την πικρία και την δηκτικότητα των εκφράσεων μας. Η "Ανοικτή γραμμή" είναι στην διάθεσή σας. Θα φιλοξενήσει κάθε άποψη για το συγκεκριμένο θέμα.

Και ας ευχηθούμε το Σεικ Σου της Θεοσαλονίκης και κάθε κατεστραμμένη δασική έκταση της πατρίδας μας, να επουλώσει γρήγορα τις πληγές της.

Και οι "αρμόδιοι" να συντονισθούν επιτέλους με την σκληρή πραγματικότητα.



Το νεαρό δεντράκι ορθώνται υγιέστατο μέσα στην καταστροφή, μήνυμα αισιοδοξίας για όλους μας.

Δεν μας ενδιαφέρει το τίμημα, ακόμη και αν επρόκειτο να συμμετάσχουμε όλοι μας σ' αυτό.

Και αν έχουν την ευαισθησία ή έστω την περιέργεια να αντι-